

Biết Mấy Tương Tư

Contents

Biết Mấy Tương Tư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3

Biết Mấy Tương Tư

Giới thiệu

Biên tập: CandyLá khô xôn xao buông cành, trắng tàn gió sớm nơi nao. Vọng trông tin từng hồi, đêm nay biết mấy tương tư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/biet-may-tuong-tu>

1. Chương 1

Mùng tám tháng bảy, năm Sùng Đức thứ hai.

Bên tai bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc nỉ non, ta nheo mắt, tầm nhìn hơi mơ hồ, tuy chưa kịp nhìn thấy diện mạo của đứa nhỏ, ta đã xúc động đến mức không tìm được nước mắt.

“Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng Thần phi nương nương sinh được bát a ca!”

Bát a ca?! Bát a ca?! Một góc trong lòng thoáng run rẩy.

Tình cờ vậy sao...

“Bát a ca, bát a ca! Bát a ca của ta!” Nụ cười của chàng quen thuộc như vậy, tựa như chúng ta cùng trở lại tháng năm xưa, chàng vẫn là bát a ca năm đó. Chàng túm chặt lấy tay ta, run run nói: “Con ta! Rốt cuộc ta cũng có con rồi!”

Một mối nặng nề khiến ta không thể nặn ra được một nụ cười, nhưng nét cười của chàng vào giờ phút này lại chính là sức mạnh duy nhất của ta. Ta cười thanh thản, yếu ớt khép mắt lại, “Tốt quá, bát a ca... Tiểu bát...”

Nhưng nước mắt lại cuộn cuộn trào ra, không thể kiềm chế.

“Hoàng Thái Cực... là bát a ca đó.” Chàng nghe thấy tiếng thổn thức của ta, chậm rãi quay đầu nhìn, cặp mắt đen sảo sảo nheo lại, dường như đã biết được điều gì, nhưng vẫn kiên quyết đến ngang ngược. “Du Nhiên, cảm ơn nàng.” Sau đó đột nhiên cau mày. “Du Nhiên, nàng khóc ư?”

Thế giới bỗng trở nên nhạt nhòa, hai gò má của ta lạnh dần, ta muốn vươn tay ôm chặt lấy chàng, nhưng không có nổi một chút sức lực.

Chàng ngỡ như rất gần, lại có vẻ rất xa.

Ta cắn răng, cảm giác được sự bi thương đang ngưng kết trong không khí, áp lực tới mức không thể trốn tránh.

Là bát a ca, tiểu bát... Rất xin lỗi, Hoàng Thái Cực, là bát a ca.

2. Chương 2

Hai mươi tám tháng giêng, năm Sùng Đức thứ ba.

Khi tuyết rơi, Quan Thư cung không còn tiếng trẻ con khóc.

Mưa tuyết ngập trời, ánh dương tàn mát.

Thế giới của ta ngập trong bão tuyết gió lốc, đêm còn dài như vậy, trong lòng lại trống rỗng. Không còn hơi thở mùi sữa của đứa nhỏ đáng yêu kia, tã lót trên chiếc nôi đưa đột nhiên đỏ đến chướng mắt, tựa như máu thịt đỏ thẫm, là màu sắc của sự sống.

Đứa nhỏ này là xương trong xương, máu trong máu của ta!

“Con ơi...” Ta lão đảo bỏ nhào vào chiếc nôi đang đưa hờ hững. Một cơn gió mạnh đẩy sập cửa sổ, ánh trăng thanh lãnh hiện lên sáng muốt, như sữa như tuyết, như lụa như khói. Ta chợt nhớ tới ngày hôm qua còn ẵm đứa nhỏ trong lòng, ta ôm nó, vuốt ve tóc tơ của nó, hát dân ca cho nó nghe.

“Du du trát, ba bố trát, sói tới rồi, hổ tới rồi, mau mau leo tường đến đây thôi.

Du du trát, ba bố trát, tiểu a ca, mau ngủ đi, a mã xuất chinh phạt mã rồi.

Đại hoa linh tử, nhị hoa linh tử, hai người nhà mình cùng lập công trạng.

Tiểu a ca, mau ngủ đi, hai người nhà mình cùng lập công trạng.

Du du trát, ba bố trát, ơi đêm tối, ơi đêm tối, đừng ban cho quá nhiều tháng xuân.

Du du trát, ba bố trát, tiểu a ca, ngủ đi thôi.

Du du trát, ba bố trát, tiểu a ca, ngủ đi thôi...”[2]

Gió đêm lùa vào, ta chỉ thấy tê buốt thấu linh hồn.

Đại điện hoang vắng, nhưng nghe kỹ lại loáng thoáng thấy tiếng lạt ma tụng kinh rầm rì, ta ngơ ngác nhìn bóng người loạng choạng bước vào cửa, chàng thấy ta liền giật mình, hồi lâu không dám tiến lên.

Ta vịn trên nôi đưa, búi tóc rối bù, tua rủ màu vàng buông thông xuống hai tai, từng sợi từng sợi chậm chậm phe phẩy.

“Hoàng Thái Cực, chàng nghe đi, ồn quá. Mấy lạt ma này làm con chúng ta không ngủ được. Sáng mai dậy muộn mất, mà chàng còn phải vào triều...”

“Du Nhiên.” Chàng hơi lão đảo, giọng nói nghẹn ngào đột nhiên vang lên trong đại điện. “Đừng nói nữa, để đứa nhỏ yên giấc đi thôi.”

Ta kinh ngạc nhìn chàng, đầu óc trống rỗng, cảm thấy tiếng tụng kinh quanh quẩn không dứt, từ rì rầm trở nên to dần, ồn ào phiền không chịu nổi. Bọn họ, bọn họ muốn ép ta phát điên, thế giới không còn con của ta muốn ép ta phát điên...

Ta vội vã nhào về phía trước, siết chặt cổ áo choàng của chàng, cảm thấy đây là cây bèo trôi dạt duy nhất cứu mạng ta!

“Hoàng Thái Cực! Chàng bảo bọn họ cầm miệng lại đi! Bảo tất cả bọn họ cút thật xa cho ta!” Ta dốc sức nghênh mặt gào lớn. Đường như chỉ ngẩng đầu như vậy mới có thể giúp nước mắt không chảy xuống, mới có thể che dấu đau thương của ta. “Con ta, con của ta!”

“Du Nhiên! Du Nhiên! Còn có ta, nàng còn có ta!” Hoàng Thái Cực áp đôi môi lạnh như băng vào trán ta, ta cảm giác được sự run rẩy chưa từng có ở chàng, sợ hãi và đau đớn thấm sâu vào linh hồn, tàn phá cả hai chúng ta.

“Hoàng Thái Cực, ta chỉ có chàng, chỉ có chàng...” Ta dựa vào gò má phải của chàng, nước mắt rơi xuống rất nhanh, nhưng vẫn không lạnh bằng đại diện bị thương lạnh người này. Lệ của chàng lăn xuống má, khe lướt qua mắt ta.

Yêu và đau, không sánh bằng bánh xe khổng lồ của vận mệnh...

3. Chương 3

Tháng chín, năm Sùng Đức thứ sáu.

Muốn đuổi theo binh kỵ, tuyết lớn ngập cung đao.[3]

Người ở xa ngàn dặm ngoài thành Tùng Sơn, tập hợp thiên quân vạn mã.

Đao thương vang dội, chiến mã rền vang, trống trận ầm ầm, quân kỳ phát phới.

Ta ngồi một mình trong Quan Thư cung, nhàn nhã ngắm hoa nở hoa rơi trước đình, chầm chậm nhìn theo mây cuộn mây tan trời xa.

Thân thể ta đã kiệt sức khó cử động, giày vò đau ốm khiến cho cả thể xác và tinh thần đều tàn tạ, chỉ còn tương tư vẫn xé ruột xé gan. Ngày ngày trông mong Hoàng Thái Cực trở về, hừng đông chớp mắt hóa thành tịch dương, ta đột nhiên phát hiện mình đã quá mệt, quá mệt mỗi rồi.

Từ Đông Ca đến Jarud lại đến Hải Lan Châu...

Trời cao đối xử không tệ, ta chưa từng tưởng tượng được mình lại may mắn có một cuộc đời như vậy, có thể trải qua tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy.

Có lẽ, đã đến thời khắc cuối cùng.

Vị Ương bụng chén thuốc, còn chưa đến gần, ta đã cố ngăn cơn choáng váng để cử động, phát tay hướng nàng.

Ta biết đây là ngày cuối cùng, nhưng e rằng người đưa tin do Triết Triết phái đi mới đến Tùng Sơn thôi...

Ta cố vực lại sinh lực, cầm bát thuốc Vị Ương đem tới, một ngụm nuốt xuống.

Dưới sự ngạc nhiên của Vị Ương, ta đứng dậy, để nàng giúp ta đi dạo mấy vòng quanh Quan Thư cung. Những chuyện năm xưa dứt khỏi cuộc sống lạnh lẽo, để lại một vệt băng giá, hóa thành di sương.[4]

Một nhúm tóc đen rơi xuống sau khi chải đầu buổi sớm lác lõng trong góc tường, dần dần meo mốc, dùng hàm ý thương thuyết cùng ngậm vịnh lắng đọng của mình mà tiêu trừ thời gian.

Từng mảnh từng mảnh ký ức cùng chàng, năm tháng đó chớp mắt đã là nửa đời của chúng ta.

Tiện tay cầm lấy một quyển thơ, là chàng để lại trước khi đi.

“Ta là khách sầu chốn nhân gian, hiểu quân có gì lệ tung hoành, giữa tiếng đoạn trường niệm bình sinh.

Hồi tưởng chuyện xưa tiêu hồn nhất, mười năm vết tích mười năm yêu.

Nháy mắt bàng hoàng hồn cảm lạnh, mấy thừa đau đớn qua, ký ức giục già rơi tàn.

Sầu vương đầy đất không người hỏi, từng sợi xiết lòng đau.

Dịu dàng, một nỗi thương tâm ngỡ như họa, khóc hết thềm gió đổ đêm mưa.

Đau lòng khắp chốn, bụi trần lấm đàn ngọc.

Hứa hẹn gặp gỡ, nỉ non buổi xế chiều. Nơi nào tiêu thổ, đưa tình tình thoảng qua.

Ngày ấy nhận thức, mà nay đoạn tuyệt, khờ dại đếm sao xuân.

Lòng nuôi tiếc, tiếng sáo vọng réo rắt, từng khúc khắc khoải.

Lệ trong cạm, nắm tay ai cũng nợ đa tình.”[5]

Đây vốn là bài từ của Nạp Lan Dung Nhược mười mấy năm sau, đêm đó ta nỉ non bên tai chàng, không ngờ chàng còn nhớ để ghi lại.

Chàng luôn luôn thông minh hiểu học, vừa nghĩ đến gương mặt của chàng, ta chợt nở nụ cười.

Lơ đãng nhìn thấy nét cười của mình trong gương, bỗng chốc quên cả thời gian.

Có lẽ việc ta xuyên không là một sai lầm. Nếu thân thể này của Bộ Du Nhiên không còn nữa, Hoàng Thái Cực, tình duyên của chúng ta sẽ chấm dứt như vậy sao?

“Có thể được thiên hạ, có thể mất thiên hạ...”[6] Truyền thuyết tốt đẹp này đưa ta đến bên chàng, chàng là của ta, ta cũng là của chàng!

“Nương nương?” Vị Ương vỗ nhẹ lên vai ta, ta hoàn hồn, không ngờ đã vào đêm.

“Canh mấy rồi?”

“Canh một.” Vị Ương dè dặt nhìn ta, hồi lâu mới nói tiếp: “Nương nương, hôm nay tinh thần của người rất tốt!”

Ta cười, đột nhiên mùi máu nồng nặc trong ngực. Cổ họng nóng như thiêu đốt, ta nôn ra một ngụm máu.

Sắc mặt Vị Ương trắng bệch, ta nhìn không đành lòng, đáng ra không nên dọa nàng như vậy. Muốn an ủi vài câu, chỉ tiếc đầu óc mê man.

Ta sợ hãi cả kinh, bị thương tràn ra không thể dẫn xuống.

“Vị Ương, muội muội ngoan.” Ta cười. “Giúp ta trang điểm được không?”

Hình như nàng cũng hiểu được, nhìn thẳng vào ta, cuối cùng đỏ mắt bắt đầu chải đầu.

Ta trở lại như năm đó khi lần đầu đến đây, mặc kỳ trang[7] mới đỏ thắm, thân áo thêu tám con phượng màu sắc, phượng ở giữa, xen lẫn là vài đóa mẫu đơn. Mẫu đơn mang sắc hòa nhã mà thanh lịch, phối đa màu điểm lệ. Kết hợp với khăn tay màu vàng tơ, đi hài thêu hoa, lại ngó ra ngoài điện.

“Nương nương, canh hai rồi.” Vị Ương đột nhiên khóc thành tiếng.

Mí mắt bỗng nhiên nặng như treo ngàn cân, ta chậm rãi nói: “Ta mệt quá, Vị Ương, dìu ta lên giường.”

Ta nặng nề nằm xuống, huyết khí cuộn cuộn trong lồng ngực.

“Không còn một hơi thở...” Ta nhìn chăm chăm vào cửa điện, nước mắt rơi xuống như mưa. “...Biết an thân gửi phận nơi đâu.”[8]

“Nương nương...” Vị Ương quỳ rạp xuống đất, gào lên nức nở, một vài cung nhân xung quanh cũng im lặng quỳ xuống. Ta đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy một khoảng đen kịt.

“Hoàng thượng... mau trở lại...” Ta thì thào, trước mắt hiện lên cảnh Hoàng Thái Cực giục ngựa trên đường. Nhưng sắc máu đỏ thắm lại nhuộm màu, ta nhớ đến diện mạo của con, không khỏi thở dài.

Khi trống canh ba vang lên, đèn lụi, hoa rơi, người mất.

“Quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” Ta thêu thào những lời cuối cùng, cảm thấy khung cảnh trước mắt dần dần ảm đạm. “Yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi. Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục.”[9]

Hóa ra, tình yêu của chúng ta bất giác đã cất tiếng vĩnh hằng.

Đêm đã khuya, lá khô xôn xao buông cành, trăng tàn gió sớm nơi nao. Vọng trông tin từng hồi, đêm nay biết mấy tương tư.

Mưa thu, mưa thu. Gió tây cuốn đi nửa tấm lòng.

– Hoàn –

[1] Tác phẩm ‘Như mộng lệnh’ của Nạp Lan Tính Đức (hay còn gọi là Nạp Lan Dung Nhược).

[2] Bài dân ca của người Mãn Thanh: ‘Du du trát’ là khẩu ngữ của Mãn Thanh dùng để dỗ trẻ con. ‘Ba bố trát’ là tiếng Mãn dùng để gọi cưng trẻ con. ‘Linh tử’ là lông công cài trên mũ của quan lại triều Mãn Thanh.

[3] Muốn đuổi theo binh kỵ, tuyết lớn ngập cung đao: Trích từ ‘Tắc hạ khúc’ của Lô Luân thời Đường, thể hiện tinh thần anh hùng chủ nghĩa, ý chí chiến đấu sục sôi.

[4] Di sương: ‘Di’ ở đây là những thứ do người chết để lại, ‘sương’ là sương sớm.

[5] Tác phẩm ‘Hoán kê sa’ của Nạp Lan Tính Đức.

[6] Có thể đoạt thiên hạ, có thể mất thiên hạ: Lời tiên đoán về thân thế của Đông Ca, đệ nhất mỹ nữ của tộc Nữ Chân.

[7] Kỳ trang: Trang phục của người Mãn Thanh.

[8] ‘Không còn một hơi thở, biết an thân gửi phận nơi đâu’: Nguyên văn là ‘Nhất khẩu khí bất lai, khứ hà xử an thân lập mệnh?’. Đây là một câu Phật ngữ, từng xuất hiện trong bộ phim ‘Thiếu niên thiên tử’, Đồng Ngọc Phi hay hỏi Thuận Trị câu này, ông đã trả lời ‘Không còn một hơi thở, an thân gửi phận giữa sông núi.’ (Nguyên văn: ‘Nhất khẩu khí bất lai, khứ sơn thủy gian an thân lập mệnh.’)

[9] ‘Yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi. Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục’: Trích từ bài ‘Quan thư’ của Kinh Thi, có ý nghĩa: Người con gái hiền thực dịu dàng, ta thức hay ngủ đều mơ tưởng đến nàng, mơ tưởng đến nàng mà không được gặp, thức ngủ đều mong nhớ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/biet-may-tuong-tu>